

Kyyneleet silmissäni kuiskaan: "Älä mene. Jää luokseni." Sinä pudistat päätäsi ja puristat vielä lujempaa kädestäni. "Mutta kun olen jo mennyt. Olen jo poissa, täältä, tästä maailmasta", sanot tasaisen rauhoittavalla äänellä. "Mutta miksi? Mikset enää ole luonani?" kuiskaan ääni väristen. Nyt kyyneleet jo valuvat poskiani pitkin. Nyyhkäisen kerran ja hetken päästä toisen kerran. Kyyneleet ovat levittäneet rajaukseni ympäri kasvoja. Pyyhkäisen silmäkulmiani hihan reunalla. Ei auta. Kyyneleet jatkavat valumistaan. Ne polttavat poskillani. "Älä itke rakas, ehkä vielä joskus tapaamme", sanot, mutta jätät vastaamatta kysymykseeni. Kyyneleet tippuvat paidalleni ja kastelevat sen. Nyyhkäisen taas. "Mutta kun en halua olla yksin. Haluan viereesi. Lämpimään syliisi, sinne missä kaikki on hyvin", saan ääni haparoiden sanotuksi. Näytät kärsivältä. Ajattelen, että ehkä sinustakin tuntuu pahalta. Ehkä sinuakin sattuu hengittää, ehkä sinäkin haluat olla lähelläni. Luonani. "Mutta, kun en ole täällä enää", sanot. "En ole ollut pitkään aikaan". "Mitä tarkoitat? En ymmärrä, mitä tarkoitat", hämmästyn. Kulmani menevät kurttuun ja katson siniharmaita silmiäsi hämilläni. "Kyllä sinä tiedät, et vain halua uskoa", sanot rauhallisesti. Mikset sinä itke. Tämä on epäreilua. Katsot minua suoraan syvälle silmiin ja tajuan. Sinä et ole täällä enää. Et nyt, et huomenna, etkä ensi viikolla. Olet poissa. Lopullisesti. Nyt kun katson sinua, ymmärrän. Sinulla on täysin samat vaatteet kuin sinä iltana. Sinä iltana, kun löysin sinut sillankaiteelta. Sinä iltana, kun sinä hyppäsit ja minä jäin huutamaan perääsi. Huusin, niin kauan kuin kykenin ja sitten lyyhistyin. Ohikulkija soitti apua, mutta mitään ei ollut tehtävissä. Olit poissa. Lopullisesti poissa. Sinä iltana menetin uskoni rakkauteen. Lupasit pysyä luonani aina, mutta luovutit. Et jaksanut enää ja nyt minun tulisi jaksaa. Yksin. Ilman sinua. Kohotan katseeni ja näen sinut uudestaan. Hymyilet, aivan kuten ennenkin. Kyynelten valuminen on loppunut. Olen rauhoittunut. Katsot minua vielä kerran. Oikein pitkään. Oikein intensiivisesti. Päästät irti kädestäni ja kääntynyt ympäri. Kävelet pois ja jätät minut yksin sillalle seisomaan, sille samaiselle sillalle. Kääntynyt vielä kaukaisuudesta ja sanot: "Olin heikko, enkä jaksanut taistella. Nyt sinun täytyy taistella meidän molempien puolesta." Minä jään. Sinä menet. Aivan kuten viimeksikin. Tällä samaisella sillalla.